

[Ahdistus ja itsetuhoisuus](#)

Kun olin 3v. kaikki oli hyvin siihen asti, kun mun vanhemmat riiteli. Sillon halusin kadota. Toivoin, että mun vanhemmat rakastais toisiaan, kun istuin lattialla katsomassa mun vanhempien riitaa ja kuinka mun isä pahoinpiteli äitiä. Toivoin, että kunpa tätä ei olisi koskaan tapahtunu.

Vanhemmat eros ja asuin mun veljen ja äidin kanssa. Äiti ei ollu kotona melkein koskaan, vaan juopottelemassa baarissa. Mun veli piti musta huolen. Kun täytiin 4, muutin mun veljen kanssa kasvattiperheeseen. Olin ihan pihalla siitä, mitä tapahtuu ja en tiennyt et jään sinne asumaan. Samaan aikaan mun ukki sairastui syöpään, jota ei pystytty hoitamaan. Kuulin vasta sen 2 päivää ennen ukin kuolemaa ja menin ihan hajalle.

Kun elämä oli taas omalla tavallaan ennallaan, alotin eskarin ja olin tosi innoissani siitä, vaikka ei mul kyl kavereita ollu. Ekalla luokalla mulle alko tulla hermoromahduksia, mut niistä selvittiin. Alotin terapian kun olin tokalla luokalla. Kävin siellä silloin tällöin. Kävin siellä 4. lk asti kunnes alko oleen alakuloisuutta. En saanu sillon huomioo omasta mielstäni tarpeeksi, joten päätin sitten valehdella tulevassa palaverissa, että nään harhoja. No se ei ollu todellakaan hyvä idea, koska mut siirrettiin terapiaan, jossa käydään joka viikko.

5. lk alotin siellä jokaviikkoisessa terapiassa ja sillon alotin viiltelyn. Sain tosi paljon raivokohtauksia, joita en pystynyt hallitsemaan ja itkin joka viikko ainakin yhteensä 11h sitä, kuinka paska olo mulla on. Kun tuli kesäloma, aloin laihduttaa, mutta ei siitä tullu mitään, koska rakastin ruokaa. Sain painoa tiputettua, mut vaan kilon tai pari. Viiltelin yhä ja kun alkoi 6. lk, mun mieli romahti ja aloin lyömään itteeni täysiä naamaan ja puremaan mun kättä jossa mun viilltoja oli, ja en hallinnu ollenkaan itteeni. Pidin kaikki paskan mun sisällä, koska mun ajatukset käski ne pitämään.

Alko tuleen kuoleman haluja ja mietin myös itsemurhaa, koska ajattelin, ettei kukaan kaipaa mua, vaikka kuolisin, koska oon niin arvoton. Mun paino tipahti nopeesti ja terkkarilla se huomattiin. Mun ns äiti oli huomannu mun syömisessä, että jokin mättää. Lupasin terkkarille, että alan syömään enemmän, vaikka oikeesti aloin syömään vähemmän. Aloin pohtiin, että onko mulla masennus, mutta jos vaikka mun ns äiti sano että oon masentunu koska oon vähän ravittu, niin pidin sitä ihan tyhmänä ajatuksena. Välillä ajattelin että mä tarviin apuu, mutta kun olin pyytämässä sitä niin ajatukset vaan alko pyöriin että "sä oot terve, et sää mitään apuu tarvii".

En terapiassakaan kertonu kaikkea, koska muuten mua alko ahistaan. Mutta aina, kun menin terapiaan tai oli palaveri niin se käski näyttämään mun käsivarren. No tottakai mun piti näyttää mun käsivarsi mun ns vanhemmille, mut ne ei ottanu sitä tosissaan. Siinä mun itsetunto meni vielä paskemmaks ja olo alko oleen sellanen, että ei kukaan musta välitä ja oon ihan arvoton.

Sen päivän jälkeen masennuin vielä lisää ja en enään jaksanu tehdä mitään, kun vaan olla mykkä ja lukittautua mun huoneeseen. Halusin nähdä ihmisiä vielä vähemmän. Mulla alkoi oleen tosi paljon poissaoloja koulusta, mutta kun tuli arviointikeskustelu niin mun oli pakko luvata mun opettajalle, että tsemppaan enemmän kouluun. Siinä kohtaa mun ns äiti sano mun opettajalle, että mun ruokahalu on ollu huono ja että se kattois vähän, et söisin koulus ees vähän. No ei kauaa siitä, kun mun kaveri halus, että kertoisin mun ongelmist mun ns vanhemmille, koska mun kaveri halus et saisin apuu. No tottakai siinä tuli ristiriita joka alko ahistaa mua todella paljon, joten päätin kertoa mun ns vanhemille mun paskasta olost kirjeellä, koska en ois pystyny kertoon sitä puhuen. Se ahistus mikä sen jälkeen tuli oli ihan kauhee.

Siinä kirjeessä jopa kerroin mun itsemurhayrityksistä, mutta ainut joka jäi kertomatta oli mun syömisiongemat. Sinä iltana mun ns äiti tuli mun viereen kuunteleen, kuinka rikki olin ja se tuli sanoon, että se hakee mulle apuu. Pari päivää sen jälkeen mua ahisti tosi paljon, viestitin mun ns äidille kouluamuna kuinka paska olo mulla on ja vastaukseksi sain ”kyllä sä pärjää”.

Sillon tipahdin kaivoon, jossa ei ollu pohjaa. Arvottomuuden tunne oli hirvee ja koulusta kun tulin menin huoneeseen ja olin siellä koko päivän. Kuulemma mun hoitaja oli sairauslomalla, joten en voinut mennä sinne lähipäivinä.

Pari viikkoa mun pahan olon kertomisesta terkkä pyysi mua sinne ja tottakai mut punnittiin. Olin laihtunu 4 kiloo entisestä punnituksesta ja sen oli tietenkkin pakko kertoo mun ns vanhemille mun painon pudotuksesta. Kun jäin kiinni, mua oikeesti suoraan sanottuna vitutti, mutta jatkoin silti mun painon pudottamista.

Kuulemma opettaja oli pyytäny terkkaria hakeen mut punnitettavaks ja nyt oon silmätikku koulun ruokalas, mutta silti aina vien ruuan pois. Mut on meinattu viedä tosi monta kertaa osastolle aggressiivisuuden takia tai alakuloisuuden mut ei oo sitten viety :) Oon menossa psykiatriselle parin viikon päästä ja sitten jos käyn siellä pari kertaa niin voin saada diagnoosin ja hoitosuunitelman.